

# Panium – Nummer Ti

## *Nationernes opgang og fald: Beseglingen af de 144.000 og den skjulte profetiske historie i Daniel 11, 10–16*

Jeff Pippenger  
2025-04-16

Temaet i versene elleve og tolv er sydens konges opgang og fald, ligesom det er De Forenede Staters endelige opgang og fald, repræsenteret ved den sidste præsident i vers to, som den sidste jordiske repræsentant for dragens magt; De Forenede Nationers endelige opgang og fald, repræsenteret i vers tre og fire. Versene fem til ni repræsenterer pavedømmets magts historie fra 538 til 1798. 538 markerer bemyndigelsen af den pavelige magt, 1798 markerer pavedømmets dødelige sår, og derfor repræsenterer versene fem til ni dyrets endelige opgang og fald. Vers ti markerer 1989 som sydens konges fald, sådan som det er repræsenteret i det tidligere Sovjetunionen.

„Enhver nation, som er trådt frem på handlingens skueplads, er blevet tilladt at indtage sin plads på jorden, for at det kunne ses, om den ville opfylde ‘Vægterens og den Helliges’ hensigt. Profetien har skildret de store verdensrigers opkomst og fald—Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. Med hver af disse, ligesom med nationer af mindre magt, gentog historien sig. Hver havde sin prøvetid, hver svigtede, dens herlighed svandt, dens magt forsvandt, og dens plads blev indtaget af en anden....“

“Af nationers opkomst og fald, sådan som det tydeligt fremgår af den Hellige Skrifs sider, må de lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er. Babylon, med al sin magt og sin pragt, hvis lige vor verden siden aldrig har skuet, — magt og pragt, som for datidens mennesker syntes så faste og varige, — hvor fuldstændigt er det ikke forsvundet! Som ‘græssets blomst’ er det gået til grunde. Således forgår alt, som ikke har Gud til sin grundvold. Kun det, som er knyttet til hans hensigt og giver udtryk for hans karakter, kan bestå. Hans principper er det eneste urokkelige, som vor verden kender.” Education, 177, 184.

Vers elleve og tolv identificerer den sidste opgang og fald for sydens konge, repræsenteret ved Rusland. Vers tretten til femten identificerer De Forenede Staters sidste opgang og fald. Hele den profetiske fremstilling i kapitel elleve er opbygget over strukturen af rigers opgang og fald. Den, der studerer profetien, må tage dette forhold i betragtning, hvis han skal have nogen mulighed for ret at udlægge det profetiske budskab i kapitel elleve.

Det grundlæggende perspektiv i Daniel kapitel elleve er, at det består af gentagne fremstillinger af rigers opkomst og fald. Da Søster White udtalte: „Således gik det med det medo-persiske rige til grunde, og med Grækenlands og Roms riger“, identificerer hun „Grækenland“ som dragen, „Rom“ som dyret og „Medo-Persien“ som den falske profet. Hun identificerer den endelige opkomst og det endelige fald af det sidste jordiske rige, som består af dragen, dyret og den falske profet, der begynder deres opkomst ved søndagsloven og fører verden til Harmagedon til opfyldelse af Åbenbaringen 16:12–21. Hun henviser Guds folk til „nationers opkomst og fald, som det tydeligt

fremstilles på den hellige skrifts sider“, som det perspektiv der må anvendes for „at lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er.“

Grunden til, at vi behøver “at lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er,” er for yderligere at forstå, at alt forgår, “som ikke har Gud til sin grundvold.” Det er derfor et spørgsmål om liv eller død at have Gud eller ikke have Gud som sin grundvold. Fra dette punkt i tankens udvikling definerer søster White derpå, hvad det vil sige at have Gud som sin grundvold, når hun siger: “Kun det, som er knyttet til hans hensigt og giver udtryk for hans karakter, kan bestå.” Hun har netop forklaret, at alt, som ikke er på Guds grundvold, forgår, og at der er en dobbelt målestok for det, som er bygget på grundvolden, nemlig om noget er “knyttet til hans hensigter”, og om det “giver udtryk for hans karakter.” Hans karakter er hans grundvold.

Dernæst erklærer hun i den afsluttende sætning i afsnittet, at »Hans principper er de eneste urokkelige ting, vor verden kender.« Guds karakter er Hans principper, og Hans principper giver udtryk for Hans karakter. Det er et spørgsmål om liv eller død, hvorledes menneskeheden forholder sig til Gud som grundlaget for alle ting. Jeg hævder, at den grundlæggende struktur i Daniel kapitel elleve er opbygget over fortællingen om rigers opkomst og fald. Der findes et sted, hvor inspirationen underretter os om en korrekt form for studium.

„Der findes et studium af historien, som ikke skal fordømmes. Den hellige historie var et af studierne i profetskolerne. I beretningen om Hans handlinger med nationerne blev Jehovas fodspor fulgt. Således skal også vi i dag betragte Guds handlinger med jordens nationer. Vi skal se profetiens opfyldelse i historien, studere Forsynets virke i de store reformatoriske bevægelser og forstå begivenhedernes fremadskriden i nationernes opmarch til den store strids endelige konflikt.“ The Ministry of Healing, 441.

Et helliggjort studium af historien består i at undersøge Guds handlemåde med jordens nationer og også i Guds forsynsmæssige ledelse af sine reformatoriske bevægelser; således omfatter en helliggjort historie en ydre og en indre studiegren. Formålet med at anvende historien til at bekræfte Guds profetiske Ord er at benytte den profetiske historie for at “forstå begivenhedernes fremadskridende gang i samlingen af nationerne til den store strids endelige konflikt.” Det foregående afsnit fra Søster White var hentet fra en meget oplyst forklaring på nødvendigheden af at opbygge en profetisk model for den hellige historie, som er baseret på den grundlæggende struktur, der fremstilles i kongerigers “opkomst og fald”.

„Som en forberedelse til kristent arbejde mener mange, at det er nødvendigt at tilegne sig en omfattende kundskab om historiske og teologiske skrifter. De antager, at denne kundskab vil være dem til hjælp i forkyndelsen af evangeliet. Men deres møjsommelige studium af menneskers meninger har snarere en tendens til at svække deres tjeneste end til at styrke den. Når jeg ser biblioteker fyldt med vægtige bind af historisk og teologisk lærdom, tænker jeg: Hvorfor bruge penge på det, som ikke er brød? Johannes’ sjette kapitel fortæller os mere, end der kan findes i sådanne værker. Kristus siger: ‘Jeg er livets Brød; den, som kommer til Mig, skal aldrig hunge, og den, som tror på Mig, skal aldrig tørste.’ ‘Jeg er det levende Brød, som er kommet ned fra himmelen; dersom nogen æder af dette Brød, skal han leve evindeligt.’ ‘Den, som tror på Mig, har evigt liv.’ ‘De ord, som Jeg har talt til jer, er ånd og er liv.’ Joh. 6,35, 51,

47, 63.“

Der findes en historieskrivning, som ikke skal fordømmes. Den hellige historie var et af studiefagene i profetskolerne. I beretningen om Hans handlemåde med nationerne blev Jehovas fodspor optegnet. Således skal også vi i dag betragte Guds handlemåde med jordens nationer. Vi skal se profetiens opfyldelse i historien, studere Forsynets virkninger i de store reformatoriske bevægelser og forstå begivenhedernes fremadskriden i nationernes opmarch til den store strids endelige konflikt.

Et sådant studium vil give brede, omfattende syn på livet. Det vil hjælpe os til at forstå noget af dets relationer og afhængighedsforhold, hvor vidunderligt vi er knyttet sammen i samfundets og nationernes store broderskab, og i hvor høj grad undertrykkelsen og fornedrelsen af ét medlem betyder tab for alle.

„Men historien, sådan som den almindeligvis studeres, beskæftiger sig med menneskets bedrifter, dets sejre i kamp, dets fremgang i opnåelsen af magt og storhed. Guds virke i menneskenes anliggender tabes af syne. Få studerer udfoldelsen af hans hensigt i nationers opkomst og fald.“

Og i høj grad er teologien, sådan som den studeres og undervises, kun en optegnelse af menneskelig spekulation, som blot tjener til at „formørke råd ved ord uden kundskab“. Alt for ofte er motivet ved at samle disse mange bøger ikke så meget et ønske om at skaffe føde for sind og sjæl, som det er en ambition om at blive fortrolig med filosoffer og teologer, et ønske om at fremstille kristendommen for folket i lærde termer og sætninger.

„Ikke alle de bøger, der skrives, kan tjene formålet med et helligt liv. 'Lær af Mig', sagde den store Lærer, 'tag Mit åg på jer,' 'lær af Min sagtmødighed og ydmyghed.' Jeres intellektuelle stolthed vil ikke hjælpe jer til at komme i forbindelse med sjæle, som går fortabt af mangel på livets brød. I jeres studium af disse bøger tillader I dem at indtage den plads, som de praktiske lærdomme burde have, som I skulle lære af Kristus. Med resultaterne af dette studium bliver folket ikke nærere. Meget lidt af den forskning, som er så trættende for sindet, giver det, som vil hjælpe et menneske til at blive en fremgangsrig arbejder for sjæle.“

Frelseren kom »for at forkynde evangeliet for de fattige«. Luk. 4,18. I sin undervisning brugte Han de enkleste ord og de mest ligefremme billeder. Og der siges, at »den store folkeskare hørte Ham gerne«. Mark. 12,37. De, som søger at udføre Hans værk for denne tid, behøver en dybere indsigt i de lærdomme, Han har givet.

„Den levende Guds ord er den højeste af al uddannelse. De, som tjener folket, må spise af livets brød. Dette vil give dem åndelig styrke; da vil de være beredt til at tjene alle klasser af mennesker.“ The Ministry of Healing, 441–443.

Søster White definerer videre, at erkendelsen af Guds magts virke i at indsætte konger og afsætte konger på grundlag af kongens valg er den sande filosofi for studiet af historien.

„I nationernes historie kan den, der gransker Guds ord, skue den bogstavelige opfyldelse af den guddommelige profeti. Babylon, til sidst knust og sønderbrudt, forsvandt, fordi dets herskere i deres velstand havde betragtet sig selv som uafhængige af Gud og havde tilskrevet deres riges

herlighed menneskelig bedrift. Det medo-persiske rige blev hjemsøgt af Himlens vrede, fordi Guds lov dér var blevet trådt under fode. Frygten for Herren havde ikke fundet plads i hjertet hos det store flertal af folket. Ugudelighed, bespottelse og fordærv herskede. De riger, der fulgte efter, var endnu mere nederdrægtige og fordærvede; og disse sank lavere og atter lavere på den moralske værdis målestok.”

Den magt, som enhver hersker på jorden udøver, er givet af Himlen; og hans fremgang afhænger af, hvorledes han bruger den magt, der således er blevet ham betroet. Til hver enkelt lyder den guddommelige Vægters ord: »Jeg omgjordede dig, skønt du ikke kendte Mig.« Esajas 45:5. Og til hver enkelt er de ord, som forud blev talt til Nebukadnezar, livets lære: »Bryd med dine synder ved retfærdighed og med dine misgerninger ved barmhjertighed mod de fattige; måske kan din tryghed da forlænges.« Daniel 4:27.

At forstå disse ting,—at forstå, at »retfærdighed ophøjer et folk«; at »tronen stadfæstes ved retfærdighed« og »opretholdes ved miskundhed«; at erkende disse princippers virken i åbenbarelsen af hans magt, han som »afsætter konger og indsætter konger«,—det er at forstå historiens filosofi. Ordsprogene 14:34; 16:12; 20:28; Daniel 2:21.

„Kun i Guds ord fremstilles dette klart. Her vises det, at nationers styrke, ligesom enkeltpersoners, ikke findes i de muligheder eller hjælpemidler, der synes at gøre dem uovervindelige; den findes ikke i deres pralede storhed. Den måles efter den troskab, hvormed de opfylder Guds hensigt.“ Prophets and Kings, 501, 502.

Temaet i vers elleve og tolv er sydens konges opgang og fald, men endnu vigtigere markerer versene beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde samt den anden af tre prøvelser, der begyndte ved endens tid i 1989, som fremstillet i vers ti.

Denne besegling fremstilles ved Daniel i løvekulen, de tre mænd i den brændende ovn, Daniel og de tre mænd, som bad for at forstå Nebukadnezars drøm om billedet og dyrene i kapitel to, Daniel, som bad bønnen fra Tredje Mosebog seksogtyve i kapitel ni, de vise, som forstår kundskabens tiltagelse, Josva, som får sin synd taget bort i Zakarias kapitel tre, Zerubbabel i kapitel fire, Josef, som bliver den næsthøjeste hersker i Egypten, disciplene i salen ovenpå i ti dage forud for pinsedagen, milleritterne ved lejrmodet i Exeter, Lazarus, som leder processionen ved det triumferende indtog, og de hundrede og fireogfyrre tusinde i Johannes' Åbenbaring kapitel syv.

Vers elleve indtraf i 2014 ved begyndelsen af den ukrainske krig, og i juli 2023 begyndte den visuelle prøve, hvor Guds folk „gøres hvide“. Den femte linje i kapitel elleve er vers tretten til femten.

## **Oversigt over den femte linje**

For nordens konge skal vende tilbage og opbyde en skare, større end den forrige, og efter visse år skal han visselig komme med en stor hær og med megen rigdom. Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også røvere af dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Så skal nordens konge komme og opkaste en vold og indtage de stærkest befæstede byer; og sydens magt skal ikke kunne modstå, heller ikke hans udvalgte folk, og der

skal ikke være nogen styrke til at modstå. Daniel 11:13–15.

Disse vers blev opfyldt i år 200 f.Kr., og de identificerer slaget ved Panium, som omfatter de stridende konger og deres alliancer, og versene udgør også det punkt i historien, hvor det hedenske Rom for første gang gjorde sig gældende i Daniels bog kapitel 11. Versene omfatter den endelige opkomst og fald af det sjette rige i Bibelens profeti, men også den bibelske historie om Kristi besøg i Cæsarea Filippi, hvor Peter placerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Denne historie er et forbillede på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind ved ankomsten af den tredje af de tre prøver i kapitel tolv, bestående i at blive „renset, gjort hvide og prøvet“.

Disse tre vers leder frem til vers seksten, hvor søndagsloven i De Forenede Stater fremstilles. Da lejr mødet i Exeter sluttede den 17. august 1844, bragte de vise jomfruer budskabet om Midnatsråbet tværs over De Forenede Staters østkyst i løbet af seksogtres dage. Der er en periode, hvor alle jomfruerne vågner, og én klasse ikke har olie, og alt det, som dette identificerer. Da Simon Barjonas navn blev ændret til Peter, markeres beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Fra dette tidspunkt begyndte Jesus at undervise disciplene om de begivenheder, som var forbundet med korset.

Korset er et symbol på nådetidens afslutning, og William Miller, som var forbilledliggjort ved Johannes Døberen, der igen var forbilledliggjort ved Elias, blev oprejst for at fremlægge de »begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning«, således som både Johannes Døberen og Elias gjorde. Johannes udtrykte det på denne måde.

Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til sin dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har advaret jer om at fly fra den kommende vrede? Matthæus 3,7.

Elias sagde det på denne måde.

Og Akab lavede en Asjera; og Akab gjorde mere for at vække Herren, Israels Gud, til vrede end alle Israels konger, som havde været før ham. I hans dage byggede Hiel fra Betel Jeriko; han grundlagde det med tabet af sin førstefødte Abiram og indsatte dets porte med tabet af sin yngste søn Segub, efter Herrens ord, som han havde talt ved Josva, Nuns søn. Og Elias, tishbitten, som var blandt Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis åsyn jeg står, der skal i disse år hverken være dug eller regn, uden efter mit ord. 1 Kong. 16:33–17:1.

Idet søster White talte om William Millers gerning som en reformator i moderne tid, udtalte hun:

„Det var nødvendigt, at mennesker blev vækket til erkendelse af deres fare; at de blev opvakt til at forberede sig på de højtidelige begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning.“ The Great Controversy, 310.

De sidste seks vers i Daniel 11 repræsenterer de »begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning«. Disse begivenheder blev afdækket ved endens tid i 1989, og de blev tydeligt åbenbaret.

"Før sin korsfæstelse forklarede Frelseren sine disciple, at Han skulle dødes og opstå igen fra graven, og engle var til stede for at indpræge Hans ord i sind og hjerter. Men disciplene så frem til timelig befrielse fra det romerske åg, og de kunne ikke bære tanken om, at Han, i hvem alle deres håb var samlet, skulle lide en vanærende død. De ord, som de havde behov for at erindre, blev fortrængt fra deres sind; og da prøvelsens time kom, fandt den dem uforberedte. Jesu død tilintetgjorde deres håb lige så fuldstændigt, som hvis Han ikke havde advaret dem på forhånd. Således åbnes fremtiden for os i profetierne lige så tydeligt, som den blev åbnet for disciplene ved Kristi ord. Begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning og forberedelsesværket til trængselstiden fremstilles klart. Men skarer har ikke større forståelse af disse vigtige sandheder, end hvis de aldrig var blevet åbenbaret. Satan våger for at borttage ethvert indtryk, som ville gøre dem vise til frelse, og trængselstiden vil finde dem uforberedte." The Great Controversy, 595.

Det var i Cæsarea Filippi, som er Panium, i vers tretten til femten, at Kristus begyndte at undervise sine disciple om korset og således foregriber Exeter-lejrmødets historie indtil 22. oktober 1844. Ved begyndelsen af den reformatoriske bevægelse blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde blev „begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning“ forseglet op, og ved afslutningen af bevægelsen blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde bliver „begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning“ forseglet op i den skjulte historie i vers fyrre.

"I dag henleder sendebud, som Gud har udvalgt, i Elias' og Johannes Døberens ånd og kraft opmærksomheden hos en verden, der står under dom, på de højtidelige begivenheder, som snart skal finde sted i forbindelse med nådetidens afsluttende timer og Kristus Jesu åbenbarelse som kongernes Konge og herrernes Herre." Profeter og Konger, 715, 716.

„begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning“ er de begivenheder, som bliver åbenbaret i den skjulte historie i vers fyrre. I Zakarias kapitel tre skildres de afsluttende scener i den undersøgende dom. Inspirationen sammenknytter Zakarias' vidnesbyrd med dem, der besegles i Ezekiel kapitel ni.

„Guds folk sukker og råber over de vederstyggeligheder, der begås i landet. Med tårer advarer de de ugudelige om den fare, de udsætter sig for ved at træde den guddommelige lov under fode, og med uudsigelig sorg ydmyger de sig for Herren på grund af deres egne overtrædelser. De ugudelige spotter deres sorg, gør nar ad deres alvorlige formaninger og håner det, de kalder deres svaghed. Men Guds folks kval og ydmygelse er et umiskendeligt bevis på, at de genvinder den styrke og karakterens adel, som gik tabt som følge af synden. Det er, fordi de drager nærmere til Kristus, og deres øjne er rettet mod Hans fuldkomne renhed, at de så klart erkender syndens overvældende syndighed. Deres anger og selvfordædelse er uendeligt meget mere velbehagelige i Guds øjne end den selvtilstrækkelige, hovmodige ånd hos dem, som ikke ser nogen grund til at sørge, som foragter Kristi ydmyghed, og som gør krav på fuldkommenhed, mens de overtræder Guds hellige lov. Sagtmodighed og hjertets ydmyghed er betingelserne for styrke og sejr. Herlighedens krone venter dem, som bøjer sig ved korsets fod. Salige er disse sørgende, for de skal trøstes.

De trofaste, bedende er så at sige lukket inde sammen med Gud. De ved selv ikke, hvor sikkert de er beskyttet. Tilskyndet af Satan søger denne verdens herskere at tilintetgøre dem; men hvis deres øjne kunne åbnes, således som Elisas tjeners øjne blev åbnet i Dotan, ville de se Guds engle lejret rundt om dem, idet de ved deres glans og herlighed holder mørkets hærskarer i tomme.

"Når Guds folk ydmyger deres sjæle for Ham og bønfaller om hjertets renhed, gives befaling: 'Tag de snavsede klæder af' dem, og de opmuntrende ord tales: 'Se, jeg har taget din misgerning bort fra dig, og jeg vil klæde dig i højtidsklæder.' Kristi retfærdigheds pletfrie klædning lægges på Guds prøvede, fristede, men trofaste børn. Den foragtede rest iklædes herlige klæder, aldrig mere for at blive besmittet af verdens fordævelser. Deres navne bevares i Lammets livsbog, indskrevet blandt de trofaste til alle tider. De har modstået bedragerens list; de er ikke blevet drevet bort fra deres troskab ved dragens brøl. Nu er de for evigt sikret mod fristerens anslag. Deres synder overføres på syndens ophavsmand. Og resten er ikke blot tilgivet og antaget, men også hædret. 'En smuk hovedprydelse' sættes på deres hoveder. De skal være som konger og præster for Gud. Mens Satan fremførte sine anklager og søgte at ødelægge denne skare, før hellige engle, usete, frem og tilbage og satte den levende Guds segl på dem. Det er disse, som står på Zions bjerg med Lammet og har Faderens navn skrevet på deres pander. De synger den nye sang foran tronen, den sang, som ingen kan lære uden de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er købt fri fra jorden. 'Det er disse, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er købt fri blandt mennesker som en førstegrøde for Gud og Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; thi de er uden fejl for Guds trone.'"

»Nu nås den fulde opfyldelse af disse ord fra Engelen: »Hør nu, du ypperstepræst Josva, du og dine fæller, som sidder foran dig; for de er mænd, der vækker undren; thi se, jeg vil lade min tjener Spiren fremstå.« Kristus åbenbares som sit folks Forløser og Befrier. Nu er de trofaste levninger i sandhed »mænd, der vækker undren,« idet deres pilgrimsfærds tårer og ydmygelse viger for glæde og ære i Guds og Lammets nærhed. »På hin dag skal Herrens spire være skøn og herlig, og jordens frugt skal være ypperlig og smuk for dem af Israel, som er undsluppet. Og det skal ske, at den, som er tilbage i Zion, og den, som bliver ladet tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem.« Testimonies, bind 5, 474–476.

De hundrede og fireogfyrre tusind i Johannes' Åbenbaring er Ezekiels gruppe, som bliver „beseglet“, idet de „sukker og klager“ over de vederstyggeligheder, der findes i landet. De besegles, når de får Kristi retfærdigheds klædebon og den skønne hovedprydelse, som repræsenterer Peters „konger og præster“, der ikke var Guds folk, men nu er blevet Guds folk.

Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. I elskede, jeg formaner jer som fremmede og pilgrimme: Hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig mod sjælen; og før jeres vandel ærligt blandt hedningerne, for at de, når de taler imod jer som mod ugerningsmænd, dog ved jeres gode gerninger, som de får at se, må prise Gud på besøgelsens dag. 1 Peter 2:9–12.

Nu derfor, hvis I sandelig vil adlyde min røst og holde min pagt, da skal I være min særlige ejendom frem for alle folk; thi hele jorden er min. Og I skal være mig et kongerige af præster og et helligt folk. Dette er de ord, som du skal tale til Israels børn. 2 Mosebog 19,5-6.

"I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes. 'På den dag vil jeg slutte en pagt for dem med markens dyr og med himlens fugle og med jordens kryb; og jeg vil bryde buen og sværdet og krigen bort fra jorden, og jeg vil lade dem bo trygt. Og jeg vil trolove dig med mig til evig tid; ja, jeg vil trolove dig med mig i retfærdighed og i ret og i miskundhed og i barmhjertighed. Ja, jeg vil trolove dig med mig i troskab; og du skal kende Herren.'"

“Og det skal ske på den dag, at jeg vil høre, siger Herren; jeg vil høre himlene, og de skal høre jorden; og jorden skal høre kornet og vinen og olien; og de skal høre Jizre’el. Og jeg vil så hende for mig i landet; og jeg vil forbarme mig over hende, som ikke havde fundet barmhjertighed; og jeg vil sige til dem, som ikke var mit folk: Du er mit folk; og de skal sige: Du er min Gud.’ Hoseas 2:14–23.”

“På den dag ... skal Israels rest og de undslupne af Jakobs hus ... i sandhed støtte sig til Herren, Israels Hellige.’ Esajas 10:20. Fra ‘hver nation og stamme og tungemål og folk’ vil der være nogle, som med glæde vil svare på budskabet: ‘Frygt Gud og giv ham ære; thi timen for hans dom er kommet.’ De vil vende sig bort fra enhver afgud, som binder dem til denne jord, og de vil ‘tilbede ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og vandenets kilder.’ De vil frigøre sig fra enhver indvikling og stå for verden som monumenter over Guds barmhjertighed. Lydige mod ethvert guddommeligt krav vil de af engle og af mennesker blive anerkendt som dem, der ‘holder Guds bud og Jesu tro.’ Åbenbaringen 14:6–7, 12.”

“Se, de dage kommer, siger Herren, da pløjeren skal nå den, som høster, og den, som træder druerne, den, som sår sæden; og bjergene skal dryppe af sød vin, og alle højene skal smelte. Og jeg vil vende mit folk Israels fangenskab, og de skal genopbygge de øde byer og bo i dem; de skal plante vingårde og drikke deres vin; de skal også anlægge haver og spise deres frugt. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal aldrig mere rykkes op af deres land, som jeg har givet dem, siger Herren din Gud. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26. februar 1914.

Det er tydeligt, at fra det tidspunkt, hvor den endelige udvalgte generation af de hundrede og fireogfyrre tusinde bliver beseglet, findes der stadig hedninger, som kan blive påvirket af de hundrede og fireogfyrre tusindes livsførelse under hedningernes besøgsdag.

„Menneskelig magt og menneskelig styrke grundlagde ikke Guds menighed, og heller ikke kan de tilintetgøre den. Ikke på den klippe, som er menneskelig styrke, men på Kristus Jesus, evigheds klippe, blev menigheden grundlagt, ‘og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.’ Matthæus 16:18. Guds nærvær giver hans sag fasthed. ‘Sæt ikke jeres lid til fyrster, til menneskesønner, hos hvem der ikke er frelse,’ er det ord, som kommer til os. Salme 146:3. ‘I stilhed og tillid skal jeres styrke være.’ Esajas 30:15. Guds herlige værk, grundlagt på rettens evige principper, skal aldrig gå til grunde. Det skal gå frem fra styrke til styrke, ‘ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved Min Ånd, siger Hærskarers Herre.’ Zakarias 4:6.“



Løftet: »Zerubbabels hænder har grundlagt dette hus; hans hænder skal også fuldende det,« blev bogstaveligt opfyldt. Vers 9. »Jødernes ældste byggede, og de havde fremgang ved profeten Haggajs og Zakarias, Iddos søns, profeti. Og de byggede og fuldendte det efter befaling fra Israels Gud og efter befaling fra Kyros, Darius og Artaxerxes, Persiens konge. Og dette hus blev fuldført på den tredje dag i måneden Adar [den tolvte måned], som var i det sjette år af kong Darius' regering.« Ezra 6:14, 15.« Profeter og Konger, 595, 596.

Vers tretten til femten fremstiller de profetiske begivenheder, der leder frem til prøvetidens afslutning for sabbatsholdere ved søndagsloven. De fremstiller også det tredje af tre trin i vers ti i Daniel tolv. Vers ti er "renselsen", vers elleve og tolv fremstiller det at blive "gjort hvide", og vers tretten til femten fremstiller lakmusprøven, hvor de sabbatsholdende jomfruer bliver "prøvet".

Det indre budskab i Daniels Bog fremstilles ved Ulajflodens syn i kapitel syv til ni, og det ydre budskab fremstilles ved Hiddekelflodens syn i kapitel ti til tolv. Kapitel tolv er klimakset på både de indre og de ydre syner, og det fremstiller den metode, hvormed Kristus oprejser og renses de hundrede og fireogfyrre tusinde. Vers ti til seksten fremstiller den skjulte historie i vers fyrre fra 1989 og frem til søndagsloven i vers enogfyrre og seksten. De vers, der passer ind i den skjulte historie, repræsenterer den fuldkomne opfyldelse af vers ti i kapitel tolv.

Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed opstilles, skal der være et tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som venter og når frem til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Daniel 12:10–12.

De „vise“, som forstår vers ti til seksten, og som er blevet beseglet både „intellektuelt“ og „åndeligt“, er dem, der forstår det ydre profetiske budskab, som er fremstillet i den skjulte historie i vers fyrre, og de er blevet „intellektuelt“ grundfæstet i denne forståelse før søndagsloven. De „vise“ er dem, som er blevet forvandlet ved det indre budskab, fremstillet ved Åbenbaringen kapitel elleve og vers elleve, og de er blevet grundfæstet i erfaringen før søndagsloven.

De „vise“ er dem, som har modtaget den „velsignelse“, der er forbundet med at „vente“, hvilket kendetegner de hundrede og fireogfyrre tusind som dem, der opfylder den fuldkomne og endelige opfyldelse af de ti jomfruer. Åbenbaringen elleve, vers elleve, indtraf i juli 2023 og markerede således „endetiden“, som Daniel og Åbenbaringen udpeger med to vidner, således at den tiltagende kundskab, der blev åbnet i juli 2023, identificerer beseglingsprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusind. Elleve plus elleve er toogtyve, hvilket er et symbol på foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og de, som består den tredelte renselsesproces, der frembringer de hundrede og fireogfyrre tusind, identificeres i Daniel tolv, vers tolv, hvilket giver endnu et kendetegn på Palmoni, for tolv gange tolv er et hundrede og fireogfyrre tusind.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.